

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Theologiæ Speculativæ Scholasticis Prælectionibus Et Exercitiis Accommodatæ Libri IV

Haunold, Christoph

Ingolstadii, 1678

LIX. An revelatio damnationis reddat licitam desperationem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82733](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82733)

poris antecedentis vel consequentis Statum peccati, & Statum gratiæ, & pro diversitate personarum, quæ vel capaciores, vel ad alios erudientes præficiantur, & cum ibid. semper usurpâset Verbum *Tenentur*, idem sibi retinuit, quando tandem obligationem fidei explicitæ in Statu gratiæ his verbis declaravit. [Tempore verò gratiæ omnes Majores & Minores de Trinitate, & de Redemptore tenentur explicitam fidem habere: non tamen omnia credibilia circa Trinitatem, vel Redemptorem Minores explicitè tenentur credere, sed soli Majores, (utique nec tri ex necessitate Medij) Minores autem tenentur explicitè credere generales articulos, ut Deum esse Trium & Unum, Filium DEI esse incarnatum, & mortuum, & resurrexisse, & alia hujusmodi, de quibus Ecclesia festa colit.]

243. Huic autem Obligationi, inducenti necessitatem Præcepti, consentit P. Haunoldus. Adeoque hac Vice (infero affirmativam pro negativâ propositione Adversarii) evidenter ab Angelico Magistro Scillantem rorem collegit, & perpendit Marci cap. ult. quando n. 409. querens, quorum articulorum fides explicita sit sub præcepto comminatorio in *Lege Nova*. Respondet. *Esse fidem articulorum comprehensorum in Symbolo Apostolorum; hanc enim exigunt Concilium Agathense, Bracharense, Cabionense, relata in Can. Non liceat. § 8. de consecr. dist. 4. & seqq.* In confirmationem eorum, quæ hic dicta sunt, possunt videri etiam ea, quæ de eodem argumento dixi Contr. 55.

CONTROVERSIA LIX.

REVELATIO DAMNATIONIS.

An reddat licitam Desperationem.

244. **N**on plus debito (ut Adversarius malè arguit) progressus est P. Haun. lib. 3. n. § 16. dicens: quod homo, cui revelata esset (revelatione absolutâ, & non merè comminatoriâ) sua damnatio, memor hujus revelationis, licet desperaret, desperatione positivâ. Qui enim faceret id, ad quod à Deo cogeretur, in quantum hoc faceret, (nisi scilicet ratione finis, vel admixti alterius affectus peccaminosi ad malum deflecteret) non peccaret. Subsumo. Atqui talis homo à DEO cogeretur desperare, teste S. Thoma. q. 23. de Verit. a. 8. ad 2. ubi ait. [Dicendum, quod quamvis de potentia absoluta Deus possit revelare suam damnationem alicui, non tamen

hoc potest fieri de potentia ordinata: quia Naturalis revelatio cogeret eum desperare.] Ergo homo non peccaret. Confirmatur ex Angelico Doctore, qui 2. 2. q. 18. a. 3. in Corp. de damnatis ita loquitur. [Ad conditionem miseriarum damnatorum pertinet, ut ipsi sciant, quod nullo modo possunt damnationem evadere, & ad beatitudinem pervenire. Unde dicit Job. 31. Non credit, quod reverti possit de tenebris ad lucem. Unde patet, quod non possunt apprehendere beatitudinem, ut bonum possibile.] Rursum subsumo. Atqui homo, cui absolute revelata esset sua damnatio, eodem modo se haberet, ut scilicet non posset apprehendere beatitudinem, ut possibile: ergo propter impossibilitatem spei licet desperaret. Unde non est verum suppositum Adversarii, quod desperatio sit essentialiter mala, quando etiam procedit ex fide revelationis Divinæ, vel ex evidenti attestante de damnatione absolute futura.

245. Neque tamen hinc rectè inferitur ab Adversario, quod diaboli non amplius peccarent, cum tamen *Superbia eorum*, non quidem adhuc demeritoria, juxta ps. 73. allegatum à S. Thoma. 1. p. q. 64. a. 2. ascendat semper. Nam, ut ex relatis Verbis patet, diabolorum desperatio est peccaminosa, non ratione sui, sed ratione superbiæ admixtæ; quia etiam postquam amiserunt suam excellentiam, semper adhuc ratiificant suam superbiæ de illa excellentiâ: Sicut si aliquis credat, inquit S. Thomas l. c. ad 3. se posse facere homicidium; & velit facere: & peccata adimatur ei potestas; nihilominus voluntas homicidij in eo manere potest, ut velit fecisse, vel velle facere, si posset. Ex eo verò textu, quem Adversarius adducit ad probandam maliciam, vel prohibitionem desperationis, quantumvis post revelationem inevitabilis, dum S. Thomas. q. 16. de Malo. a. 5. ad 11. ait: [Sicut ebrius tenetur non peccare, non quidem considerato præfenti Statu: sed considerata ebrietatis voluntariâ causâ, secundum quam imputatur ei aliquid ad culpam.] Ex hoc, inquam, textu plus non probatur, quàm quod desperatio sit prohibita, & peccaminosa in sua causâ; non autem quod in se, & essentialiter, atque intrinsecè sit peccaminosa, quod solum negavit P. Haunoldus. Unde si revelatio absoluta facta esset à Deo ex prævisione peccati absolute futuri, ante ejus existentiam, desperatio neque denominativè & extrinsecè esset illicita homini, ut patet ex paulo antè relatis Verbis Angelici Doctoris, ex quibus probat, omissionem conversionis non aliter esse peccaminosam, quando est reddita impossibilis, quàm quo modo est peccaminosa actio in ebrietate posita, scilicet extrinsecè & denominativè, denominatione proveniente à libera volitione se inebriandi. Unde immediate subiungit Angelicus Doctor. Ita etiam po-

est intelligi, quod diabolus teneat converti ad DEVM: quamvis hoc ei sit impossibile secundum præsentem Statum; quia in hunc statum ex voluntaria causa devenit.

CONTROVERSIA LX.

OBLIGATIO CHARITATIS.

Qualem asserat S. Thomas.

246. Quia ex materia de Charitate, cujus unam Theſin hic apponere voluit, Adversarius nihil invenit apud P. Haunoldum, quod doctrinæ S. Thomæ repugnaret; ideo his Verbis hostem sibi finxit. [Non meminit Haunoldus doctrinæ D. Thomæ. 1. 2. q. 89. a. 6. docentis. Primum quod homini, cum usum rationis habere incipit, cogitandum occurrit, esse deliberare de seipso; & si quidem seipsum ordinaverit ad debitum finem, per gratiam consequetur remissionem Originalis, si vero non ordinet seipsum ad debitum finem, secundum quod in illa ætate est capax discretionis, peccabit mortaliter, non faciens, quod in se est. Eo ipso nimirum, quod hanc questionem examine dissimulanter omiserit, sententia Præceptoris Angelici non erisereit.] Ita Adv. Qualis hæc consequentia? Ergone quia Adversarius in suis thesibus, quibus præfixit titulum: *Ex universa Theologia: innumeras quaestiones examinare omisit, & ex 1. 2. a. q. 27. usque ad q. 45. per quas S. Thomas ex professo agit de Charitate, ne unam quidem quaestionem posuit, universæ non arriperunt Adversario?* An opus fuit ex alieno loco, nempe ex 1. 2. q. 89. a. 6. cujus titulus est: *Utrum peccatum veniale possit esse in aliquo cum solo Originali:* ad Tractatum de Charitate attrahere quaestionem, ne illa non arrixisse videatur homini leviter aliàs suspicaturus?

247. Colligit præterea Adversarius ex cit. Verbis: *non faciens, quod in se est.* S. Thomam per illa intelligere non alius naturales, ut intelligit P. Haunoldus lib. 3. n. 389. Sed supernaturales, quibus nimirum homo per gratiam consequatur remissionem peccati originalis. Verum P. Haunoldus l. c. locutus est de homine, apud Gentiles educato, nec habente Evangelij Prædicatorem, de quo faciente quod in se est, dixit, & DEO extraordinario modo, si opus fuerit, adductum in ad fidem, ad quam dicto modo consequendam non possunt præsupponi actus supernaturales, cum illa sit Principium actuum supernaturalium, & ad ipsas præsupponatur, non autem isti ad ipsam. Unde etiam S. Thomas locutus est de actibus naturalibus, quando q. 14. de Verit. 2. 11. ad 1. de enutrito in Sylvis vel inter

bruta animalia dixit: *Si aliquis aliter nutritus ductum NB. naturalis rationis sequeretur in appetitu boni, & fuga mali, certissime est tenendum, quod ei DEVS vel per internam inspirationem revelaret ea, quæ sunt ad credendum necessaria, vel aliquem Fidei Prædicatorem ad eum dirigeret, sicut misit Petrum ad Cornelium act. 10.* Sed de hoc satis declarata est mens S. Thomæ supra. Contr. 46.

CONTROVERSIA LXI.

IUSTITIA COMMUTATIVA.

Cum Implicantia Decreti Divini, ex Iustitia Commutativa DEVM homini obligantis, ostenditur superfluitas Decreti, decernentis objectum Scientiæ Mediæ, aliæq. contra hanc Scientiam Objectiones solvuntur.

248. EX ipso textu S. Thomæ, ab Adversario allegato, ad comprobandam impossibilitatem obligationis, Deum ex Iustitia Commutativa Creaturæ rationali obstringentis, manifestè colligitur; Angelicum Doctorem suppositum esse impossibilitatem decreti promissivi, præsuppositi ad aliud virtualiter subsequens decretum, executivum promissi, ex vi prioris decreti in debitum seu in obligationem Iustitiæ commutativæ, cadentis; ex cuius proinde impossibilitate etiam à P. Haunoldo lib. 4. n. 156. rectè supposita, ipse quoque non inaniter, ut Adversarius loquitur, tentavit probare, obligationem ex Iustitia commutativa, perfectissimo Dominio DEI præiudicare. Textus autem Angelici Doct. in 4. dist. 46. q. 1. a. 1. hic est. [Iustitia commutativa, per quam æqualitas constituitur inter DEUM dantem, & creaturam recipientem, Deo competere non potest secundum propriam acceptionem, quia beneficia DEI semper excedunt meritum creaturæ.] Subsumo. Atqui hæc ratio non esset sufficiens, & universalis, si aliunde, quam per dignitatem meritum, ex decreto liberali promissivo DEUS se obligare posset creaturæ ad retribuendum pro meritis modo mercedis Præmiū æquale Juri, nō quidem ex sola dignitate meritum, sed ex promissione obligativa, quaesito. Ergo S. Doctor supposuit non esse possibile tale decretum, cujus impossibilitatem etiam supposuit P. Haunoldus, eo modo discurrens de Iustitia divina, executivā promissi seu debiti citra obligationem, quo modo S. D. l. c. a. 2. ad 3. ostendit, qualiter citra obligationem, aut restrictionem Voluntatis, DEUS cuius creaturæ per unicum simplex decretum ex